

Poštnina plačana v gotovini.

Cena številki 1 Din.

MARIJIN LIST

ŠTEV. 8.

32. LETNIK

AUGUSTA 8. 1936.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala 1. 1904, dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1937 tudi naročnik. Naročnina se plačuje konči vsaki mesec naprej.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina.

D a r i.

Za sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči so darovali iz Francije v frankaj sledeči: Iz Črensovec: Ritlop Štefan in sestra Terezija 15, Kleiderman Jožef i žena 5, Martin Plej i žena 15, Ignac Plej i žena 5, Markoja Lajoš i žena 5, Plej Marija 5, Gjorek Štefan prosi za srečen hišni zakon 5. — Iz Žižkov: Tibaut Kata, prosi za srečni hišni zakon 5, Ritlop Jožef 5, Ritlop Ivan 5. — Iz Trnja: Kolenko Vinci 5, Gabor Verona 3, Horvat Štefan 5. — Iz Hotize: Gerič Ivan i žena 10, Gerič Marija 5. — Iz Krajne: Andreč Ilonka 5, Andreč Marija 5. — Pečić Alojzij i žena, Satahovci, pozdravljata vse domače i prosita za zdravje 5. — Iz Štajara: Čurič Štefan i žena 5, Jerebic Vinci 5, Zemljic Anton i žena 5. Kreslin Martin iz G. Bistrice 5. — Skupno 133 frankov, 405 Din. 65 par. Pozdravljajo svoje domače, svoje duhovnike i celo Slov. krajino, pa prosijo vseh nas molitve za sebe. Penez izročen včas sirotišnici, ki se iz srca zahvaljuje za poslano podporo.

Za zastavo Črensovske Marijine družbe so darovali v Din. sledeči: ki so v Franciji: iz Črensovec: Hanc Ana 200, Plej Marija 90, Ritlop Terezija 90, Bedernjak Marta 40, Ritlop Štefan 30, Plej Martin 90, Plej Jožef 15, Žunič Terezija 30, Gjorek Agata 30, Rous Angela 20, Gjorek Štefan 15, Horvat Ana 15, Salaj Kristina 15, Žizek Marija i Verona 12. — Iz G. Bistrice: Kolenko Marija 150. — Iz Gančan: Mauček Matilda 30. — Iz Hrvatske: Trupčević Vladimir 15. — Iz Trnja: Horvat Štefan, Kolenko Vinci, Lebar Matjaš vsaki 15. — Vinčec Jožef v Canadi 20 Din. — Doma so darovali v Din. sledeči: iz Črensovec: Zadravec Matjaš, plebanoš 100, Železnik Oroslov, šolski upravitel v pok. 100, Žizek Jožef, organist 25, Klekl Jožef, ple-

LETO 32.

8. AUGUSTA 1936.

ŠTEV. 8.

Naš prezvišeni gospod lavantinski knezoškof i apoštolski administrator Slovenske krajine 60 letnik.

Augusta 1., toga leta so dopunili šestdeseto leto naš prezvišeni nadpastir. Za to zelo važno dobo človečega življenja si naš prezvišeni gospod nadpastir ne želejo nikaj drugo, kak naj molimo za njih i sveta prečiščavanja darujemo za njih i naj smo aug. 2. popodnešnjo pobožnost darovali v namen, ka se vse vi-seče zadeve v pūšpekiji rešijo na božo diko i zveličanje dūš. Včinili smo to. Pa s tem se nezadovolimo, ka bi samo to zdaj delali. Vnogokrat, do svoje smrti delajmo tak, molimo i se prečiščavajmo goreče za našega višjega pastira. Kajti višji pastir nas vōdijo na poti zveličanja pod

oblastjov sv. Oče, Kristušovoga namestnika, oni nam pošilajo mesto sebe duhovnike, ki pasejo naše duše z hranov večne istine i z krühom večnoga življenja, ki nam vodijo duše h Bogi, je čistijo i spopolnjavajo. Največša briga, najbolje vroče žela, najbolje goreča potrebščina, štero nosijo naš prezvišeni nadpastir na srci je zato ne drugo, kak da majo dosta dobrih duhovnikov, ki do iskali samo božo čast i zveličanje duš. Za to skrbeti, ka se te njihov namen dosegne, ka majo sveto živeče duhovnike, je zato najbolje goreča lübezen do njih, je najiskrenejša čestitka za njihovo šestdesetletnico, je največši pripomoček za škofijo i apoštolsko administraturo, je pot do največše plače nebeske. Ka se te namen našega višjega nadpastira dosegne, ne samo, ka iz srca to želemo, ne samo ka v te namen goreče molimo i se prečiščavamo, nego v te namen smo i bodemo vsi tüdi pripravi trpeti. Trpeti, ka Jezuš žele, naj je vsaki duhovnik vreden drugi Kristuš! To je naš pozdrav, to je naš poklon, to je naš dar prezvišenomi gospodi knezoškofi lavantinske škofije i apoštolskomi administratori Slovenske krajine za njihovo šestdesetletnico. Bog jih napuni i živi s svojim duhom i vse njihove duhovnike!

V Slomšekovem duhi vodi
Drage duše vseh h Gospodi!

Živi, živi, duga leta,
Vse pripelaj nás v nebesa!

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala
častitliva boža službenica: Marija z Agrede.)
Tretja kniga.

14. Marijina briga za nerojeno dete, šteromi je bila čuvarica. *Ka se njoj dogodilo v tom stanji.*

Presveta Devica je prevzela nove brige s poverjenim božanskim zalogom. Da jih dovršeno spuni i da skrbno očuva to dragocenost, je goreče molila. Svomi božanskomi Sini je darüvala ne samo vse čine jakosti, v šterih se je vežbala, nego tüdi telovna dela i dužnosti. Jelo i pilo, sen i verostüvanje (büdnost), delo i odmor, je darüvala njemi, razplamenjenä v gorečoj lübezni. Na den po vtetovljenji se njoj je prikazalo 1000 angelov, ki so njoj bili odrejeni za službo v prividnom teli. Angeli so se klanjali Krali, ki je postao človek v njenom krili. Pripoznali so Marijo nanovo za svojo Kralico i Gospo pa so njoj izkažüvali najvišišo čast. Pravili so njoj: „Nebeska Kralica, zdaj si prava škri-nja zaveze. Kriješ Zakonodavca i zakone, čuvaš nebesko mano, ki je naš pravi krüh. Čestitamo ti tvojo čast. Zato hvalimo i slavimo Vsevišnjega, ka te je po pravici odebrao za svojo mater i svoj stan. Nanovo se predavamo tvojoj službi i želemo te poslušati kak podaniki i sluge vsemogočnoga Krala, šteroga prava mati si“.

Gda je bila Marija sama, so angeli vidno stali poleg nje i njoj pomagali v njenih poslaj. Če je delala kakše ročno delo, so njej davali potrebne stvari. Če je gda jela brez svetoga Jožefa, so ponizno čakali, da je dokončala svoj snajžen i neznatni obed,

Sprevajali so Marijo i njoj pomagali služiti svetomi Jožefi. Nikdar je ne pozabila pri niednom posli moliti za pomoč Gospodara gospodarov. Ta božanska Gospa je bila duhovno nebo. Ž njov je bila zedinjena največša slava, za štero so niti nebesa ne bila zadosta velka. Moč velke srčne lübezni jo je večkrat spravila v nezavest. Mogla je po pravici praviti, ka je Šalamon pravo za zaročnico (Vp. 2, 5): „Okrepite me s cvetjóm, ar sem betežna od lübezni.“ Globoke rane, ki jih je napravila ta lübezzen v njenom srci, bi jo pripelale na konec življenja, če je roka Vsemogočnega ne bi nadnaravno jačala. Često so k prečistoj Devici priletele ptičice pa jo pozdravljale spevajoč sladke pesmice i neso štele oditi, dukeč jih ne blagoslovila. Takši den je Marija želela od vnogo različnih ptičic, ki so jo obkrožale, da pripoznajo svoga Stvoritelja i skladno zaspevajo v zahvalo za prejeto življenje. Ptičice so jo z mesta posluhnoile i najlepše spevale v zborih.

Tak je Bog postopao z Marijov. Samo naša nezahvalnost i trda srca so zrok, da se moramo sramüvati pred nerazumnivi stvori, ki ne žalijo, nego hvalijo Stvoritelja. Človek, ki je stvorjeni na njegov kep i odrejeni, da ga spozna i na veke vživa, ga pozabla i ne spoznava, če ga pa spozna, ne slavi ga, nego ga še žali.

Kje si Ti doma?

Kje, o kje si Ti doma,
Ki Te lübirn iz srca?

Al' nã gori

Previsoki?

Al' vu vodi

Pregloboki?

Kje, o kje si Ti doma,

Ki te lübirn iz srca?

Kje, o kje si Ti doma,

Ki Te lübirn iz srca?

Al' te skriva

Neba siva?

Al' odeva

Megla bela?

Kje, o kje si Ti doma,

Ki Te lübirn iz srca?

Kje, o kje si Ti doma,

Ki Te lübirn iz srca?

Ali sonce

Ma te žgoče?

Ali bleđi

Mesec v sebi?

Kje, o kje si Ti doma,

Ki Te lübirn iz srca?

Kje, o kje si Ti doma,

Ki Te lübirn iz srca?

Povej sini

Jezuš mili,

Kje si skriti?

Kje se išči?

Kje, o kje si Ti doma,

Ki Te lübirn iz srca?

Kje, o kje si Ti doma,

Ki Te lübirn iz srca?

* * *

V svojem srci

Me poišči,

Tü prebivlem

Z vsem veseljem.

Tü, o tü sem Jaz doma,

Ki Me lübiš iz srca.

S r č e n.

Zlato klasje.

Skušnjava je kak popotnik. Te pride k hiži, pa, či je zaklenjena, tak dolgo klonka, dokeč njemi ne odpro. Ona tudi ruži na zaklenjene dveri i šče notri na vsakšo formo. Takše zaklenjene dveri pa majo samo tisti modri kristjani, šteri skrbno čuvajo lepoto svoje duše, zato jo zapirajo. S toga se vidi, zakaj dobre lüdi skušnjava bole i pogostejše napada, kak slabe. Tej že itak majo dveri svojega srca na stežaj odprte za njo, pa tak brezi klonkanja pride notri.

Pobožen si, či po Bogi hrepeniš, na njega misliš, se ž njim pogovarjaš, njemi vse potrebščine izročaš, njemi se zahvaljuješ za doblene dobrote. Pobožen človek Bogi daruje vse že v začetki dneva. Pri deli večkrat misli na Boga. Či orje, premišlavle, odkod ma ta püsta zemla čüdotvorno rodovitnost. Či dela cigeo iz ilovice, se spomina, da je človeče telo vzeto iz zemle, duša pa njemi da življenje. Či globoko v zemli išče premog, železo, sol... rad pomisli, što je skrio te zaklade v to globino. Či podira drevje, se pita, či je on ne kakše nerodovitno drevo, štero je ne za drügo, kak da se poseka i na ogenj vrže.

Jezik ma veliko moč tak v dobrom kak v slabom. Naša poglavitna dužnost je, da ga krotimo, da nam tak slüži vsikdar v dobro, a nikdar v slabo. Što obvlada svoj jezik, zna obvladati sebe celoga. V pravom časi trbe znati govoriti, v pravom časi mučati. Modro mučati je bole težko kak modro gučati. Što zna dobro mučati, zna tudi dobro gučati. Sv. Pismo pravi: „Gučati je srebro, mučati je zlat.“

Kak pri lepom ščipki, šteri nas z blestečimi farbami vleče k sebi, zadostuje, da njemi ovejne samo eden list, pa že zgübi lepoto, tak je zadosta pri düši mali greh, pa že zgübi svojo krasoto i je več ne prijetna Bogi.

Prava čast za človeka je v tom, či zna obračati k Bogi, našemi glavnomi cili, vse svoje delo, k stvaram toga sveta pa samo toliko, da v njih vidi stopinje božih popolnosti.

Bog nam v trpljenji vleva nove moči, kak se prileva novi oliv v lampaš, da močnejše gori. To pa dela samo te, či ga za pomoč prosimo pa si tudi sami, kelko je mogoče, pomagamo. V düši človeka, ki moli, se v vöri najhüjšega trpljenja razlije ta pomoč kak balzam. Vretina moči i veselja žubori v düši betežnika, ki moli. Materi merjejo v ednom tjedni vsa deca. Toda ona v molitvi najde moč, da piše: „Pomagajte mi, da se vdam v volo božo.“

Smrt je med vsemi našimi posli najvažnejši i najnevarnejši poseo. Nepripravljeno vmreti je ravno toliko, kak nesrečno vmreti; nepripravljeno na smrt živeti je ravno toliko, kak nepriravljeno vmreti. Človek vmre ali naglo ali počasi. Či vmire naglo, je priprava nemogoča, ar nega za njo časa.

„Či je vreden pekla tisti, ki pozabi na dobrote stvorenja, je vreden jezero peklov tisti, ki je pozabo na dobrote odrešenja“. (Sv. Avg.)

Kak je Davidov sin Absalon obvisno na svojih lepih vlaših, pa tam vmro, tak bodo mnogi obviseli na svojih dobrih sklepih. Ka hasnijo dobri sklepi, či se ne zrvšijo?

V varaši Oswego pri New Jorki, si je vzel nekši pijanec življenje. Prle kak se je skončao, je to zapisao: „Družbi zapuščam slabo ime, slabo peldo i slab spomin. Svojim starišom, zapuščam toliko nevol, koliko jih morejo v svojoj slabošči ešče prenesti. Bratom i sestram zapuščam toliko sramote, koliko bi je mogeo sploh povzročiti. Ženi zapuščam potrto srce i življenje, puno sramote. Vsakšemi od svoje dece zapuščam siromaštvo, nevednost, slabotnost i spomin, ka je šo oča kak pijanec v grob“.

Kak tista čudna ftica noj porine glavo v pesik i misli, ka je nišče ne vidi, tak tudi mnogi krščeniki ne mislijo, ka dnevi njihovoga življenja minejo kak so minoli prejši.

Zrnje mate v kleti. Slabo je daval, zato ga je malo. Pa što bi si mislo, ka de tak? Že davno je strmeno ne tak lepo kazalo kak letos, dokeč je ne prišlo dežovje. Vse se je nagnolo do zemle pa prejšlo. Naše duhovno klasje pa je ostalo goristojče. Niti eden je ne snetlivi ali prazen. Zrnje je debelo, zdravo, puno mele za dušno hrano. Vzemite večkrat v roke Marijine Liste, pa znova i znova marljivo čtite „Zlato klasje“.

Svetih svestv je sedem. Po vseh se pretaka milost boža v naše duše. Vsi davlejo toploto nadnaravnoga življenja, ar so vsi od Kristuša razžarjeni. Nego največ ognja ma sv. Rešno Telo. Ono je celo sam ogenj, ar je Kristuš sam, od šteroga drugi dobivajo toploto. — Kelko je duš, štere so premrznjene, ledene i žalostne. So si pač same krive, či se ne približajo onomi svetomi ognji.

Keliko bole se svet od tebe obrača, teliko bliže si k Srci Jezušovomi. V toj osamlenosti pred svetom rad prideš z velikim zavüpanjom pred tabernakeo (oltar) i praviš: Jezuš, zdaj sam ti pa venda li malo po voli? Jeli sam ne malo tebi spodoben? Jeli ne vidiš na meni znamenj svojih ran?

Človek lübi svoje življenje, zato pazi, ka ne pride v smrtno nevarnosti. Bližnja grešna prilika je smrtna nevarnost za dušo. Zato či lübiš svojo dušo, moreš bežati pred takšov nevarnostjov. Brezi števila je duš v pekli samo zato, ar so se podajale v grešne prilike. Je pač istinska reč boža: „Što nevarnost rad ma, se bo v njoj pogübo“. (8ir. 3, 27).

Edno je gledati na stoli dobre jestvine, drugo pa je, to vzeti pa vživati. Na oltari je v obilnosti spravljena najbolša i najpotrebnejša hrana. Zakaj hodiš to hrano po nedelaj samo gledat? Zakaj samo ednok ali dvakrat na leto pristopiš k tomi angelskomi stoli?

Zakaj Bog sproti ne kaštiga tiste, ki delajo smrtne grehe? Tak si znabiti večkrat misliš. Poslušaj. Zato ne kaštiga sproti, da se tem lepše razodene nad nami dobrota božega smilenja. Bog je neskončno smileni. Pa ne zato, da bi mi njegovo smilenje obračali sebi v škodo, pač pa zato, da bi mi ob misli na bože smilenej rasli na dobrom deli za nebesa.

*Zvonovi zvonite,
Pogane budite
Iz smrtnega sna!*

*Zvonite, vabite
Slovence vse mile
V misijonski kraj!*

Vera je korenina vsega nadnaravnega življenja. Vera je fundament zveličanja. Vera v Boga i v razodete istine je tudi našega življenja prva i glavna dužnost. Človek je stvorjeni od Boga i za Boga. Ves človeči namen je v tom: Tü na zemli živeti po božoj voli, da se po smrti zveliča.

R.

Zakaj ljubim svojo Cerkev?

Zakaj toliki prestopajo v katoličansko Cerkev?

„Človeče oko da spregledne,
se mora odpreti nebo,
da trak svetlosti njegove
se razlije po temi srca.“

Dreizehnlinden.

Dva mogočniva vzkrika odmevata dnes po sveti: „Nazaj k Rimi!“ — „Vkraj od Rimal!“ Poiščimo vzroke obojnimi! Če to napravimo, se v nas povekša ljubav do katoličanske Cerkve.

Prava Cerkev je močen duševni magnet. Celih 1900 let je on privlačo najplemenitejša srca i vse do zdaj ne je oslabela njegova privlačna moč. Dokaz za to je naklonjenost, ki jo do katoličanske Cerkve vidimo pri drugovercoj, dokaz je tudi to, da se mnogi vračajo v naroče materinske Cerkve.

Samo na Nemškem je bilo v preminočem stoletji 17 spreobrnjencov iz vladarskih hiš, 9 iz drugih kneževskih rodbin, 54 iz grofovskih, 64 iz baronskih, jako dosta iz ostalih plemenitaških, vučenjaških i umetniških krogov.

Število spreobrnjencov na Angleškem nas pravo začudi. Že l. 1878. je prineso nekši protestantski list poročilo, po šterom je prestopilo v katoličansko Cerkev: iz visokoga plemstva 52 gospodov, 600 gospej visokoga položaja, 335 anglikansko-protestantski teologov i duhovnikov, 266 doktorov oksfordskoga vseučilišča, 128 doktorov kembričkoga vseučilišča, 100 vojaških častnikov i 21 mornarskih častnikov. K tomi pride šče veliko število pravnikov, pisatelov, umetnikov, vučenjakov i zdravnikov (cf. D. k. Kirche am Ende 19. Jahrhundert). Kardinal i veliki londonski škof je nedavno javno povedao, da vsako leto povprek 9000 Angležov protestantov postane katoličanskih, a med temi možje najvišjšega stališa i plemstva. — Ravnotak so jako številne spreobrnitve v Ameriki, pa v Danskoj, kde se je prestop v katoliško Cerkev vse do l. 1848. kaštigao s pregnanstvom i z zgubov herbije. Tudi na Švedskom, Norveškem i Rusoskom so bile zadnja leta spreobrnitve oseb, ki so se odliküvale po sijaji plemstva ali po svojem družabnom stališi ali po slavi svoje znanosti.

*

A zdaj se пита: *Kakši so tej ljudje, ki postajajo katoličani?* — Ali so to neizobraženi, preprosti ljudje, šterim je v glavi ne vse v redi? Ali so brezverci, ki so bili vkanjeni v vsakšem krščanstvi? Ali so to slabi ljudje, neverni upravitelje, tolvaji blagajn, zanemarjenci v službi, nejakostne propalice? —

Ne, nikak ne!

Posebna čast i ponos za katoličansko Cerkev je, da samo dobri protestantje postajajajo katoličani, pa samo slabi katoličani odpadajo od Cerkve. — Naj premisli to dejstvo vsaki, ki iskreno išče istino.

Kakši so to ljudje, ki postajajo katoličani?

To so ljudje, ki šče verjejo. — Dühoviti lüdski govornik, Claus Harms, se toži že l. 1817., da bi lejko na nohet svojega palca napisao vse navuke, ki se šče nasplošno verjejo v protestantizmi, ali poleg toga, da se protestantje med sebov tak ločijo, je šče vseedno dosta protestentov, ki verjejo v Kristuše kak Sina božega, a ravno od teh, šteri verjejo, se rekrutirajo spreobrnjenici. Redko se pripeti, da bi šteo prestopiti v katoličanstvo protestant, ki ne verje, ki se je svoje veroizpovedi navolo, pa zavrgeo vsako krščanstvo.

Kakši so to ljudje, ki postajajo katoličani?

To so tisti, ki šče molijo. Neskončna je sreča, biti član prave Cerkve. Za to srečo nam mora pomagati milost boža.

„Človeče oko da spregleda,
se mora odpreti nebo,
da trak svetlosti njegove
se razlije po temi srca.“

Za to milost moramo moliti. A tisti, ki so prišli do katoliške vere, so to delali. Kneginja od Jorka je priznala po svojem spreobrnjenji: Nišče ne je zahtevao, da bi bila katoličanka. To je milost Boga, ki je poslühno moje vnoge molitve, ar sem prisrčno molila, da me šče pred smrtjov pripela do spoznanja istine.“ —

Kda je protestantski župnik varaša Bostona, Nathanael Chayer, pohodo v Rimi ednoga katoličanskoga dühovnika, da po njem bole spozna katoličansko Cerkev, njemi te pravi: „Molitel“ Chayer se jako začüdio tomi ščista preprostomi načini spreobrnitve i pomisli. „Vera, štera opomina, da začnemo sprejemni izpit za spreobrnitev z molitvov, se mora čütiti jako sigurno.“ Sledkar je prestopo v katoličansko Cerkev i priznao: „Na dni svojega srca vživam mir, kakšega sem prle nikdar ne meo. O keliko drügovercov bi najšlo istino, a ž njov tüdi srčni mir, kakšega so prle ne poznali, če bi stalno i prisrčno molili: „Če sem zablodjena ovca, pokaži mi pravo pot, večni, dober Pastir!“ — Če zato pride kakši drügoverec k dühovniki s prošnjov, da bi se spreobrnno, nego z dvomi i strahom v srci, njemi te vsikdar pove: „Molitel“ —

Ali je ne že to edino dejstvo neorglivi dokaz za istinitost katoliške Cerkve? — Ali opominajo k molitvi tüdi evangeličani, poslani k češkim uskokom? Gotovo, gda tiste velike šume penez, ki je pobirajo med protestanti v Nemčije i Švici z geslom: „Vkraj od Rimal“ ne nücajo za nabavo molitvenikov. Ali opominajo k molitvi tüdi naši starokatoličani tiste, ki je ščejo k sebi pridobiti? O, kak nizki so vzroki, ki vlečejo katoličane v starokatolištvo!

Kakši so to ljudje, ki postajajo katoličani?

To so ljudje, ki mislijo! — Velika vnožina lüdstva se drži dnes proti veri ravnodüšno. Vse se je potopilo v zemlo, svet, a prva i najvekša pitanja ne zanimajo nikoga. Če bi se več mi-

slilo, bole bi se približali Cerkvi. „Polovično mišljenje vodi k vragi, a popolno mišljenje vodi k Bogi.“ — Brezbožec Proudhon je ednok pravó: „Što verje v Boga, mora nujno vervati tudi v katoličansko Cerkev.“ (cf. D. k. Kirche am Ende d. 19. Jahrhundert).

Prav je povedao. Kak je gotovo, da je eden Bog, tak je gotovo, da je Jezuš Kristuš Sin boži, tak je gotovo, da je katoličanska Cerkev delo bože. Če ona ne to, kde pa te najdemo pravo Cerkev Kristušovo? — Vse verske ločine so nastale kesnej, vse so izstopile iz edine, že prle obstoječe katoličanske Cerkve, niedna ne sega do časa Kristušovoga, zato pa niedna nemre biti prava Cerkev. Če kat. Cerkev ne prava Cerkev, te nega istine na sveti — a kde bi se te spunile reči: „Peklenska vrata je ne premagajo“ (Mat. 16, 18), — „Jaz sem z vami vse dni do konca sveta?“ (Mat. 28, 20). — Te Jezuš ne bi bio Sin boži, ne bi se Bog pokazao v Kristuši, i vsaka vera v Boga bi bila dvomliva. Tak ma prav eden drugi amerikiški brezverec, kda pravi: „Što prizna bivanje Boga, pride dosledno do blagoslovene vode, čisla i škapulira.“

Takše izjave z nesumljive strani so plemenitejše i bistrumnejše od nestrpnoga svobodomiselnstva telikih, ki majo cerkveni navuk i življenje za zastarelo i nespametno, se ž njega norca delajo, pa šče te mislijo, da so globokoumni i fino izobraženi. Če človek več misli, bole katoličanski postane. „Ne poznam ni edne stvari na sveti“, piše pesnik Lessing, „kde bi se človeča modrost bole udejstvovala i vadila, kak na starom verskom sistemu,“ to je na katoličanskoj Cerkvi. Protestantje, ki ne mislijo, kakpa ne postajajo katoličani; ali koliki, ki so vervali, molili i mislili, so pa najšli svojo mater Cerkev, a ž njov tudi domovino svoje duše! Oni so poslušali ne samo glas svojega srca, nego tudi glas spoznane istine. Slavna spreobrnjenka i velika pesnica Luiza Hensel pravi: „Vzrok mojega povratka v katoličansko Cerkev je bilo jasno spoznanje, da je kat. Cerkev prava, od Kristuša nastavljena Cerkev. I to spoznanje sem sprijela s takšim osvedočenjom, da sem to morala včiniti, i včinila bi tudi te, če bi mi pretile vislice, če bi me koštalo jezero življenj.“

*

Ar je ravno reč od mišljenja, ne smemo pozabiti edno jako poučno dejstvo, štero more pripraviti do premišlavanja vsakoga nepristranskoga protestanta, pa za nas katoličance je jako tolažljivo. Nikdar človek ne presoja tak bistro i nikdar je ne slobodnejši od predsodkov, kak v smrtnoj vōri „kda ga ne zapela nikša mīta (laskanje) življenja, kda pretvarjanje i skažljivost odvržeta svoje krinke, kda sta istina i sleparstvo tesno združeni.“

To je: „nieden slučaj je ne poznani, da bi katoličan v smrtnoj vōri spremeno svojo vero, ka pa je nasprotno včinolo že jezere protestantov,“ tak piše nekši amerikiški advokat, ki je l. 1846. prestopo v katoličansko Cerkev.

Spodobno pravi vojvoda Anton Ulrik v. Braunschweig —

Lüneburg, kda navaja vzroke svojega spreobrnjenja. „Šče nikdar se ne čulo, da bi kakši katoličanec v smrtnoj vōri zaželo vmreti v kakšoj drugoj veri, pa ravno v smrtnoj vūri se dūševne oči bole odprejo, da spoznajo, ka je potrebno za večno zveličanje, a zapazo sam, da i takši, ki so inači trdokorno vztrajali v svojoj veri, zahtevajo, da vmrejo v katoličanskoj veri — i spreobrnoli so se.“ (Räss, Konvertiten seit d. Reformat. IX.)

To je gotovo dokaz, da se vmirajoči najsigurnejše vūpa najti v katoličanskoj Cerkvi svoje večno zveličanje, a ta sodba — ar je stvorjena brez predsodkov i pristranosti — bi morala biti odločilna za vsakoga mislečega človeka, tūdi te, kda je šče zdrav.

A šteri so vzroki, da drugoverci postajajo katoličani?

Ali iščejo jezere tistih, ki vsako leto prestopijo v našo Cerkev, bogastvo ali čest? Ali se vabijo s penezi? Ali se zbirajo po naših cerkvaj darovi, da se tem lūdem preskrbi brezskrbno življenje? Ne!

Ali stopajo ti lūdje v našo Cerkev zato, da se oslobodijo žmetnih dužnosti, da bi mogli živeti razvūzdano?

I palik: ne! Navadno se katoličanskoj Cerkvi tūdi ne meče v oči, da njeni navuk i njene zapovedi ne bi bile čiste i zvišene, nego naopak, guči se, da so njene zapovedi preveč žmetne i da od človeka preveč terja.

Vzroki, ki so že telike vrnoli v naroče matere Cerkve, so plemeniti i sveti: to je hrepenenje po očinskom domi, po istini i miri.

Za tak visike cile so doprinesli spreobrnjenci tūdi krasne žrtve. Če bi prestop v našo Cerkev zboljšao njihov živlenski stališ, če bi njim pridobo dopađenje i poštūvanje sveta, bi njihov katolicizem bio sumlivi. Če pa se oni odpovejo mnogočemi, ka svet lūbi i cenī, samo da morejo postati katoličani, če morejo te odločilni stopaj napraviti samo s težkimi žrtvami, te se more ščista po pravici vzeti, da so njihovi vzroki čisti i plemeniti.

I resan, skoro vse spreobrnitve so združene z žmetnimi boji i težkimi žrtvami. Dostakrat je v nevarnosti vsakdanašnji krūh tistoga ali pa mora zgūbiti visiki stališ, slūžbo ali pretrgati nežne vezi.

Švedska kralica Kristina se je slovesno odpovedala troni l. 1654 i vzela z glave edno najlepših evropskih kraljevskih kron, — a zakaj? Zavolo istine.

Kda se je razširila novica, da protestantski zgodovinar v Schaffhauseni, Fridrik Hurter, šče prestopiti v katoličansko Cerkev, se je vse razgibalo: nahujskane vnožine lūdstva so se zbrale pred njegovim stanovanjom, pregnale so ga, pa je nazadnje morao zapūstiti tūdi svojo slūžbo.

Bogat Anglež Georg Lanc Fox se je odpovedao dohodki 1 miliona na leto — i postao je katoličan.

Georg Evers je bio protestantski župnik na Danskom. Študirao je Luthrova dela i najšeo, „da to ne bio takši človek, za

kakšega ga je meo.“ To njemi je pokazalo pot v katoličansko Cerkev. Zavolo toga je kakpa zgübo službo, prišeo z ženov i decov „iz edne nevole drügo“ i vsi poskusi, da bi prišeo do stalnoga krüha, so se ponesrečili. Evers živi šče dnes, a njemi ne sveti zemelska sreča. Pa zato li piše: „Na veke bom hvalo Boga, da me je tak vodo“. Pa što njemi ne pritrdi, da gotovo nikoga nega, ki bi meo pet zdravih čüтов, pa bi šteo zamenjati svojo udobno i bogato službo za siromaški stališ, — če ne bi meo globokoga osvedočenja.

Pred mnogimi leti je prestopo v katoličansko Cerkev nekši dühovnik škofije Lincoln z ženov i z šestero dece, či glihije zavolo toga morao zapüstiti prek deset jezero frankov, pa se nato borili brez sredstev za potrebe življenja. — I nedavno je zbüdilo na Angleškom veliko pozornost spreobrnjenje Rev. Royd-a, sina pokojnoga rektora heyshamskoga. On bi poherbao 2 miljona, nego toj herbiji se je morao odpovedati. V teštamenti je bilo naimre povedano, da nikaj ne dobi, če postane katoličan. — Royd je pa li obino katoličansko vero!

Ka misliš, odlični čitateo, keliko nemških knezov i gospode bi za časa Luthra stopilo k novoj veri, če jih ne bi mamila cerkvena imanja, nego bi njim pretila kakša kaštiga?

Keliko naveličanih katoličancov bi dnes v Avstriji poslušalo „čisti evangelij“ nemških pastorov, če njim ne bi cinkala Judašova plača, ali če bi meli od toga šče tak malo škodo?

Što ne pozna nežne pesnice Kordule Peregrine? Jezere svetih podobic nosi na drügoj strani njeno ime pod čüstvenimi pesmicami, ki jih je spevala na čest raznim božim lüblencom. Keliko je pretrpela ta hčerka protestantskoga pastora, dokeč je ne postala katoličanka!

V svojoj pesniškoj zbirki: „Iz življenja lübezni, radosti i boli“, — „Večerna pesem romarova“ priznava, da njoj šče dnes, po več kak tresti letaj, srce strepeče, kda pomisli na tisti grozni den, kda so njeni zvedeli, da žele postati katoličanka. V prle tak srečnoj roditelskoj hiši je zavladalo jokanje i javkanje. Ali ne skuze, ne tožba njoj ne moglo vzeti vere, štero je „že leta nosila v svojem srci.“ Kak genljivo spevle:

O, rada dala bi vam vso
srečo svojo, blagostanje,
sebe samo, lübvav svojo,
najbolše vse, ka düh ima!
Bi s krvjov vam pisati štela,
kako v lübezni srce poka, —
nego eno sme le bože biti —
ne dam jaz düše svoje vam.
Zahtevajte vso lübvav mojo,
posvečujem tüdi vam življenje
svoje,

ostala tüdi rada bi pri vas,
če me ne bi glas Njegov:
„O, pridi dete! Moje bodi!“
Če ne vleklo bi srce Njegovo
me —
pod podobo krüha beloga —
v Cerkev drago k večnoj
svetlosti;
vse pravice sebi zadržite,
pravice pa do düše nemate!

Šče 15 mesecov je ostala v rodnoj hiši — v tugi i žalosti, nato pa je prišla „najhujša ločitev“. Potreta je stopila prek domačega praga. Oča je sprevodo hčer do železniške postaje, te sta se v joki ločila. Sama spevle:

„Z Bogom, z Bogom, pola tiha!	Ločitev ležja bila bi,
Z Bogom rodni beli dom!	kak je denes ločitev ta:
Rada bi, da mrtvo me tedaj	gorke suze iz oči tekó mi,
odnesli bi iz tebe.	od boli srce se lomi!

Kda je prestopila v katoličansko Cerkev, je šče izda trpo čas žmetnih preizkušenj. Skrbno vzgojena i jako izobražena hčerka je stopila v službo v ednom gradi, ar je bila od hiše zavržena i od tam nikaj ne dobila. Pésnica živi zdaj v Švaci na Tirolskom. V kesnejših letaj življenja se njoj je bole godilo. Iz oprostivte i pregnanstva, iz mnogih boli, štere je pretrpela ravno zavolo spreobrnitve, „se je razžarilo zlato.“ „I to je ne razneseo viher minlivoga časa, nego mi ostane vküpzbrano na vse veke“ — kak sami pravi v ednoj svojoj pesmi.

*

Takše žrtve i odpovedi, ki se doprinesejo iz lübezni do katoličanske Cerkve, so stalno dragocene v božih očaj, a tüdi v očaj vseh plemenitih lüdi. Zvišeni mora biti cio, ki je vreden takšega trüda i močen mora biti magnet, ki lejko privleči düše prek teliko boli i zaprek.

Kakši so to lüdje, ki postajajo katoličani?

To so lüdje, ki šče verjejo, ki molijo i mislijo, to so dobri kristjani, inači bi bili zadovolni s svojov poherbanov verov i ne bi iskali Cerkve, ki zahteva od njih šče več. Oni dostakrat zdihavajo po blagodaraj naše Cerkve i njenoj edinosti — v smrtnoj vöri, kda zbeži vkanlivost sveta, a oko bistrejše gleda i dostakrat doprinesejo tüdi najvejšo žrtev, da morejo slediti želi srca i vplivi milosti.

Vse to mi je dokaz, da ma katoličanska Cerkev božo moč, da je katoličanska Cerkev tistoga, ki je ednok obečao, da vse k sebi pritegne.

Zato iz teh dejstev zajemlemo pa novo navdüšenje, a naša lübab do Cerkve se pomladi, povekša, pa z zahvalnostjov priznajmo:

Tebi, katoličanska Cerkev, ostanemo na veke verni!

Junak krščanske lübezni.

Leta 1863. je odpotüvao belgijski redovnik, oča Damijan de Veuster na Havajske otoke, da se tam posveti službi za gobavce. Star je bio te komaj 23 let i je to svojo najstrašnejšo službo vršo 26 let nepretrgano, dokeč ne vmro star 49 let kak gobavec na otoki Molokaj. Prvi je posveto vse svoje življenje najsrečnejšim lüdem na sveti, gobavcom. Te beteg je neozdravliv i stra-

šen. Kotriga za kotrigov gnili na človeki, dokeč ga smrt ne reši strašne nevole. Nesrečni se vlačijo kak čarne sence brez oči, vüh, nosa, roke, noge, pač potem, kde se začne prle gniloba. Gda je O. Damijan zvedo, ka je dobo od betežnikov, šterim je dvoro, to strašno bolezen, je njegova reč bila popolna lübezen do Boga. Odgovoro je z mirnim, Bogi vdanim srcom: Naj bo boža sveta vola. I vdan v božo sveto volo je nesamo junaško prenašao svoj strašen beteg, nego je v njem, dokeč so ga kot-rige nosile, tüdi dvoro betežnikom i njim delio dühovno tolažbo. Te beteg ma tüdi to lastnost, da poleg tela nezgovorno trpi tüdi düša. Ta je tak žalostna pobita, zapüščena, da se samo trpljenje

Junak krščanske lübezni, O. Damijan de Veuster, 23 let star redovnik, ki je celo svoje življenje posveto gobavcom i sam tüdi kak gobavec vmro 49 let star.

v očiščilišči na drugom sveti more njenomi trpljenji primerjati. Razjeden od ran, je junak krščanske lübezni l. 1889 vmro. Gda je svet zvedo za njegovo smrt, je soglasno priznao brez razlike vere i narodnosti, da je pokojni pater bio junak krščanske, od Kristuša glašene lübezni, štera ka sebi žele, žele tüdi bližnjemi, štera sama sebe darüje, da drügi živejo i so srečni, štera trpeti šče, naj samo drüгим pomaga do blaženosti. V najlepšoj mladosti se darüvati za najbolje pozablene nesrečne gobavce i svojih najlepših 26 let za nje darüvati v trpljenji, pozablenosti, naj reši teh düše i zdravi njihovo telo i nazadnje njihov beteg dobiti i v njem veselo, Bogi vdano trpeti pa še nadale skrbeti za

nesrečne to je lübezen, pred šterov je klono glave svet. Sami protestanti so ga občüdūvali i blagruvali tisto vero, štera je toga junaka gojila.

Letos meseca maja je domovina pokojnoga patra Damijana, katoličanska Belgija, spravila njegove zemelske ostanke domo. Gda je ladja priplavala v Antverpen, je bila cela Belgija na nogaj, da dostojno sprejme svojega junaka. Trüga je bila v belo ovita, na njej zastava domovine i je mrtvoga ostanke v nedoglednoj procesiji sprevodo belgijski narod na čeli njemi z kralom, kardinalom, papovim nuncijom, vsemi cerkvenimi i državnimi zastopniki najprle v cerkev, potem pred cerkev, da ga sto i stojezeri lejko počastijo i se navdūšijo pri njegovih zemelskih ostankaj na pravo lübezen do bližnjega. Sledkar je trüga, z telovnimi ostanki sprejavana v Lovanj i pokopana v grobnici kapucinskoga reda, k šteromi je slišo oča Damijan. Če bi samo trohico lübezni, ki jo je meo do bližnjega O. Damijan, meli milijonarje sveta, ne bi bilo zdaj stiske na njem, ne bi se širio komunizem i ne bi se trbelo boriti proti brezboštvi. Naj nam jo sprosi te junak pri dobrom Bogi!

Sv. Konrad od Parzhama.

(1818—1894)

To je bio rojeni svetnik. Krstno ime njemi je bilo Ivan Krstnik, Birndorfer pa rodbinsko ime, Parzham na Bavarskom pa rodno mesto. Šteri so opazūvali njegovo življenje i obnašanje v detinstvi, so znali praviti: „Ivan Birndorfer ešče postane svetnik“. Gda so njemi vmrli stariši, so ga odgajale starejše sestre. V starejšij letaj je pomagao pri verstvi. Vsaki prosti čas je ponūcao za molitev, včasi je celo noč molo. Vsako zajtro, pa naj je bio sneg ali deži, je šo v trifrtale vöre oddaljeno cerkev. Že ob 4 vöri zajtra ga je zvonar najšeo kak kleči na cerkvenom pragi. Rad je hodo na romanja, vpisao se v razna pobožna društva, tüdi v tretji red sv. Frančiška. Tak je Ivan že v mladosti živo samostansko življenje, kda so se njegovi vrstniki gübili v zabavaj, pijančūvanji, na plesaj itd. V 33 leti potrka na vrata kapucinskoga samostana v Altöttingi i prosi za sprejem med redovnike kak brat. Od toga časa je Ivan pod redovniškim imenom Konrad pri Marijinoj božepotnoj cerkvi v Altöttingi preživo 41 let kak samostanski vratar. I te vratar naj bo svetnik, povzdignjen na oltar? Pa zakaj ne? To je zaslužila že sama njegova velka potrpežljivost.

Nad tristo jezero romarov je vsako leto pohodilo to cerkev. Na jezere i jezere tej romarov je potrkalo na samostanska vrata. Eden prosi to, drügi ono, edni iščejo navodila, drügi küpūjejo svetinjice i rožne vence, davlejo za meše, prinašajo dare itd. On pa vse vpišūje, plačūje račune, vodi knige, išče i zove patre spovednike itd. Vse to dela mirno i potrpežljivo 41 let! I njegova pobožnost!? Človek, šteri celi den stoji sredi vrvenja

lūdi, postane rastresen, mlačen, naj se znova zbere i obnovi želo po kreposti, njemi je najbouše sredstvo za to molitev. Pa Konrad je znao celi den ohraniti zbranost. Itak pa je ešče večer, gda je zapro samostanska vrata, odišeo v edno hižico, štere okno je bilo obrnjeno proti glavnomi oltari samostanske cerkvi, i je tū molo po cele vōre. Po noči pa je stano z brati i šo v kor molit i sledkar ne več legeo, to je delao dokeč so njemi nej predstojniki zavolo njegovoga zdravja to zabranili.

I njegova lūbezen do bližnjega?! Kak je ta velika i lepa! Keliko siromakov je prišlo vsaki den k samostanskim vratam! Kelikokrat je sam sebi odtrgao od vūst, samo da je mogao dati siromakom. Po samostanskōm obedu je odišao v kühnjo i vse, ka je ostalo od obeda, je zbrao za siromake. Ednok je eden siromak, ar se njemi ne dopadnola župa, odrino vkraj od sebe skledico, tūdi žlico je vrgao ta i kričao: „To posūni ti sam!“ Človek bi se zgrozio nad njim, a Konrad? Mirno vzeme skledico, pobere žlico i njemi pravi: „Prinesem ti nekaj drūgoga“.

Tūdi siromaška dečica so se rada zbiralala okoli njega. Stala so na hodniki, vprla svoje oči v podobo Matere Bože i molila „Zdravo Marijo!“ Znala so, da to žele brat Konrad. Tūdi on je molo ž njimi, nato pa njim je dao jesti. Posebno nežno pobožnost je Konrad gojio do Matere Bože. Od mladih nog je vsaki den molo rožni venec, v samostani pa tūdi oficij Bl. D. Marije. Kelko dugih vōr je preklečao pred njenov podobov v altōttinskoj cerkvi. Od križa pa je navadno pravo: „To je moja kniga“. — Takše življenje je živo te samostanski vratār, ki je komaj tri dni pred smrtjov zapūsto svojo vratarsko slūžbo govorē: „Pater gvardijan, nejde več dale“. V 76 leti je vmro.

Sv. Konrad je predgao s svojim nastopom, s šterim je vnoge grešnike spreobrnō, pravičnim pa pokazao pot k krepostnomi življenji. Deteča vera, zedinjenje z Bogom, vstrajna molitev, tiho i skrito delovanje, nesebična lūbezen do bližnjega, so vrline kapucina, sv. Konrada. Njegovo življenje je bilo Bogi drago, to je Bog sam pokazao s čūdeži. Sv. Cerkev ga je 1930. leta prištela k blaženim, na Risale 20. maja 1934. leta pa k svetnikom. Čiravno se je sveto leto končalo z vūzom, se njegov življenjepis more vzeti med jubilejne, ar je dekret od njegovoga prišetja k svetnikom bio izdan v jubilejnom leti i slovesnost kanonizacije bi se mogla vršiti pred vūzom 19. marca, kda se je vršila kanonizacija sv. Cottolenga, Pirottija i sv. Terezije M. Redi. Pa so sv. Oča želeli, da se Konradova kanonizacija zvrši posebi, da se na te način postavi tak poniznoga ino skromnoga kapucina živo pred oči denešnjemi gizdavomi sveti, posebno pa ešče nešternim na Nemškom, ki se v svojoj gizdavosti bližajo poganstvu i so pripravljeni pogaziti tūdi svojo katoličansko vero.

Navuk. Zgled sv. Konrada dokaže, da se človek tūdi v najnišišem stališi more posvetiti. Prvi i glavni pogoj za krepostno življenje i napredek je verno zvršavanje svojih stanovskih

dužnosti. Tudi najnižša služba i najmenše delo ma pred Bogom zaslužnje, če je zvršimo z lübezni do njega, to je zato, ka je on žele. Več vala takše delo, kak hvala celoga sveta za najslavnejša dela.

Palau Gabriel, D. I.

Po Kristušovej poti.

Kak moremo z jasnim gledanjem zablod se ognoti. XIV.

1. Sin moj, preišči dobro, kak se oponašaj do tistoga, koga za svojega sovražnika držiš, ar se nam naš sovražnik dostokrat zdi za nevarnejšega i hüdobnejšega, kak je po pravici.

2. Če neščemo viditi falinge drüghih, je vrastvo za to, da svoje gledamo.

3. Od drüghih kaj hitro verjemo, da so naopačnoga mišle-nja, če se ne ravnajo po naših mislih.

4. Predno bi koga obsodo, počakaj, da prizna svojo grešnost.

5. S tem nepravim, da ne bi bio pazliv: kača naglo piči.

6. Te večni človeči sovražnik vsikdar pazi, ka bi zapelao nespametne, nečemurne i gizdave, i zato kda nagovarja, kda se pa prilizava.

7. Ne veri tistim navukom, štere zmotnjavo prinesejo v tvojo düšo, niti tistim oblübam, štere te ne spopolnijo.

8. Lübi tisto, ka te pobolša, i tistim istinam veri, štere te karajo.

9. V vsakoj modrosti je neka nečimurnost: pride, odide, istina pa je prosta i ostane.

10. Ne zanašaj se na prilizavanje, posebno te ne, če te zmotijo.

11. Boj se odlikovanj, če ne zbüjajo na vernejše spunja-vanje tvojih dužnosti.

12. Nega popolne sloboščine, indri kak v mojej Cerkvi, istine vere jo zasigurajo i jo branijo.

13. Jaj tistomi, ki zlorabla istine znanosti, ar pride v temo.

14. Ne je to napredek, če več vživamo, nego to, če mirnej nosimo križe življenja.

15. Tisti je pravi modrijan, ki po pravoj poti hodeč se gostokrat ponižava.

16. Tisti Lübi Lüdi zaistino, ki se darüje za njihovo düšno zveličanje.

17. Tisti žele vsako sloboščino, ki zdrži moje zapovedi.

18. Če se vadiš v jakostih, se vnogo navčiš, vnogo več kak tisti modrijani, ki samo nečimurnost i norije poznajo.

19. Če vse znaš na tom sveti, vsa tvoja znanost ti zob-stonka, če se ne navčiš düšne vesti si zgrüntavati.

20. I čeravno misliš, da si čüde delao; nikaj nesi včino, če ne si se pokorio.

21. Blaženi je nevučeni, če žive po mojih zapovedaj, ešče blaženejši je pa vučenjak, če se povrne.

22. Ki malo zna pa je ne sveti, komaj more kaj napraviti, ki pa dosta zna i je ne sveti, more samo nekaj več napraviti.

23. O kak oster bode obračun, šteroga do nekaki den naz-veščenja mogli davati!

banoš v pok. 10, Trobina Stanislav, kaplan 10, Klepec Karol, trgovec 10, Kocet Ivan, trgovec 5, Kavaš Marija 1, Hozjan Roza 1, Šebjanič Jožef 2, Žerdin Kazimir, trgovec 5, Lutar Štefan, šolski upravitel 4, Kolenko Trezika 1, Zver Joško, tajnik posojilnice 10, Horvat Anton, župan 10, Škrabl Alojz, učiteo 4, Horvat Joško 5, Kohek Martin, delovodja na občini 6, Rous Lizika 10, Kramarova družina 15, Hranilnica i posojilnica 10, Ivanič Terezija 2, Žagar Ivan, trgovec 2, Škoberne Katarina 5, Žižek Roza 1, Vučko Ivan 1, Žižek Marija 2, Zemlič Jožef 2, Tompa Martin 2, Mertlik Jožef 2, Zelko Marija 1, Rajtar Jožef 2, Raj Treza 2, Cigan Jožef, cestni nadzornik 10, Farkaš.Vinci 2, Gabor Štefan 2, Vaupotič Karol 1, Škerget Štefan 10, Halaši Ana 16. — Iz D. Bistrice : Križman Jožef, učiteo 10, Bedernjak Aga 10, Kohek Jozefa 10, Kolenko Marija 5, Kovač Marija 5, N. N. 5, Vegan Marija 5. — Iz Žižkov : Vuk Helena, botra zastave 500. — Iz Trnja : Matjašec Matjaš 10. — Iz Grede pristava : Kolarič Martin 20 Din. — Marija povrni vsem!

Gančani. Prostovolni dari na nove podobe so darivati sledeči po dinaraj : Jerič Mihal i Marija pa Benkovič Ana 1150, Lipič Martin i Alojzija 300, Maučec Marija i Matilda 150, neimenüvana 100, Cigan Julia 100, Olaj Marija 96, Cigan Marija i Ana 100, Jerič Marija i Ana 100, Žalik Julia i Kata 100, Maučec Julia 50, Seči Matjaš 50, Sabotin Štefan i sestra Marija 50, družine Jerebic Martina 20, Sraka Andraša 20, neimenüvani 15, Mencigar Marija 20, Hajduk Ivana 10, Gal Karlina 15, Maučec Martin 10, Forjan Kata 10, neimenüvana 5, Kuzma Orša 5, Maučec Kata 2 Din. — Srce Marije i sv. Mala Terezika naj z božov miloščoy povrnta vsem darovnikom. — Kak smo že javili, so podobe umetno in krasno izdelane ino rodbino Cesar v Mozirji vsakomi priporočamo. — Vido : Vadovič Rudolf, župnik.

Cerkveni glasi.

Novo sv. mešo je služo junija 21. g. Prša Silvester, frančiškan, iz G. Bistrice v Črensovcih. Okoli desetjezer vernoga naroda je priromalo k novoj svetoy meši šče iz oddaljenih krajov, kak Trdkove, v gračkoj fari. Novomešnika so pri sv. meši vodili g. Zadravec Matjaš, pleb. v Črensovcih, predgali so njim pa urednik Mar. Lista. Predmet predge je bio : Dühovniško Srce more biti i je spodobno k Srci Jezušovomi v deli, trpljenji i v smrti. Predgar so na konci predge sledeče povedali med drugim : „Pisao si mi, gda si me oproso, naj ti predgam, ete reči : Prišlo je sprotoletje, pa bi bilo primerno, da pokažete pred vsemi, da je zaistino istina, da tisti, ki dobro semen seja, bo meo dobro setvo i ta dobra setva bo za en čas sad rodila. Vaša roka je posejala dobro seme po straneh Marijinoga Lista, ar tisti, šteroga je vaše seme odgojilo, je postao dühovnik“. Dragi novomešnik, Marijin sinek, ti si sad Marijinoga lista ! i kak te je Marija po svojem listi, po Marijinom Listi pozvala pred oltar, tak ti tudi ona šče biti nadale vodnica, pomočnica, tolažnica, da boš noso v svojem srci lübezen Srca Jezušovoga za rešenje düš. Samo zavüpaaj na njo. Od nje prosi vse, njej zroči vse ! Ž njöv deli svoje veselje, v njeno materno srce potopi svoje žalosti. Njeni naj bodo tvoji uspehi, njej se potoži za neuspehe. Kak je Jezuš svoje življenje, hrano, obleke i vse od Marije šteo meti, ravnotak tudi ti vse, popolnoma vse prosi i mej od mamike Marije. Te boš čuo na najsrečnejso viro tvojega življenja, na smrtno viro njeno pesem, ki jo itak poznaš „Jam hiens translit“ .'. Zima je minola, zapor je odišo, lepa düša mojega dühovnika, pridi, pridi, pridi !“ — Novomešnika je rojstna ves z najvejšov slovesnostjov sprejela i ga mladina prav srčno pozdravila. Posebno genliv je bio pozdrav njegovoga sošolca, misijonarčka Kreslin Jožefa iz Sr. Bistrice, ki v Italiji zvršava svoje šole. Novomešnika je obiskalo 13 dühovnikov.

Rešitev vgank 7. snopiča.

Kak se mora sveta meša poslušati i kakši greh včini, ki je ne posluša.

Sveta meša se mora pazljivo i pobožno poslušati, kak če bi bili na Kalvariji pri Jezušoyom križi, kajti sv. meša je te križne Gospodove daritve ponavljanje na nekrvavi način.

Ki brez istinskoga zroka ne posluša v nedelo i zapovedani svetek svete meše, smrtno greši. Ravnotak smrtno greši, če jo što te dneve toti posluša, nego tak, ka s svojim nedostojnim oponašanjem moti druge i sam tudi ne pazi na glavne dele sv. meše, štere smo dužni pod smrtnim grehom pazljivo poslušati.

Popolnoma pravilno nišče ne rešo te vganke. Najlepše jo je rešo Grlec Viljem iz Rakičana, zato se njemu je odposlala kniga od sv. Meše. Rešili so jo ešče precj dobro: Kornhausel Ana, G. Slaveča hš. 27., Krampač Ivan, Hotiza hš. 25., Antolin Mariška, Beltinci. Ti dobijo druge knige za dar. Bole slabo so rešili sledeči: Hozjan Jožef, Dolnja Bistrica, Kustec Ignac, Dol. Bistrica, Jerebic Jožef, Beltinci i Litrop Števan, Renkovci. Ti pa dobijo za svoje trude z prvimi vgoniteli vred edno sv. mešo i to na Velko Mešo, da bodo dobroj Materi Mariji vsikdar dopadlivi.

Vganke.

1. Štero so glavni deli sv. meše i kaj pomenijo?

2. Jeli zadosti svojoj dužnosti, po nedelaj i zapovedanih svetkaj sveto mešo poslušati, ki šteroga dela ne posluša?

Ki do konca meseca augusta pravilno reši, dobi sv. čislo za dar, ki je blagoslovimo na odpustke za križno pot i srečno zadnjo viuro pa na križarske i dominikanske odpustke.

Pošta.

Litrop Števan. Renkovci. Tisto objavimo po priliki. Zdaj pa le pazi odsehmao, ar v ovčjoj koži dosta yukov hodi. — Martinskoj deci. Stric se vam kak najtoplej zahvalijo, ka ste jih pozdravili na primiciji. O če bi znali, kak so se razveselili vašemi pozdravi! Ne zato, ka ste jih pozdravili, nego ar so z vašega pozdrava vidili, ka redno čtete Marijin List z Ogračekom i ščete biti dobra Marijina deca. Li tak naprej. Gda se Stric vroče zahvalijo za pozdrav, ki je prišo iz lübezni punoga srca, vam i vašim starišom, tudi vas i vaše stariše toplo pozdravijo i vas vse prosijo, da ostanete verni Marijinomi Listi, da te tak verni tudi Mariji. — Grlec Viljem. Rakičan. Obečano knigo smo ti z paperom poslali po nekoj dekli. Če je ne bi dobó, te se javi. Le naprej po toj poti. Po rešavanji naših vgank se ne bistri samo razum, nego se poživla tudi vera. — Trajbarič Štefan. Filovec 4. Prinesi od širitela potrdilo, da si ti rešiteo vgank. Vatomika te že želno čaka, ka jo prečteš. Da bi ti znao, kak lepa je ta kniga, bi klečeč prišo po njo. — Vsem mladencom i mladenkam. Ostalo nam je nekaj Marijinih Listov i Ogračekov. Iz tistih hiš, kje jih nemate, javite se za nje, vam je damo brezplačno. Prinesite od širitela vaše vesi potrdilo, ka ste po te brezplačne liste prišli, pa vam je damo. Z biciklinom ali peški pridite i vseli predpodnom. Vsi i vse v Mariji pozdraveni i povableni, da si poskrbite liste nebeske Mamike i je čtete.